

КАЗ БУКИ ВЕСТИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 11, БРОЙ 45, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

декември 2020

Трета награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2016 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2017 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2018 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Гео Милев" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2020 г.

Специалната награда на журито за журналистически екип от
Националния конкурс „Григор Попов“ - 2020 г.

Цена 1 лев

Вълшебна Коледа

Една различна година си отива

Йоана Георгиева 7б

✓ Какво се обърка - думата „отрицателен“ доби положителен смисъл?!
Как да продължим? – **стр. 7**

✓ Нова година - най-доброто време да се отърсиш от старите грешки и
да започнеш на чисто. Да се натовариш със смели обещания за ново Аз.
Обещания, които най-вероятно много скоро ще бъдат забравени, за да се
сетим за тях в началото на 2021-ва. Има ли изход – **стр. 3**

Двоен празник

Кой празнува рожден ден на Коледа? И като на рожден
ден - да си спомним за прохождането, за първите думи,
за порастването и грешките по пътя. За тези, които ни
държат ръката, докато правим първите си стъпки; които
ни окуражават, когато грешим – **стр. 4**

Иновативна Коледа

Събужда ли дигиталното
обучение творческия
подход у ученици и учи-
тели?! Превръща ли се
то в новото нормално?!
Убедете се сами – **стр. 6**

Полина Петрова 7а

Споделена Коледа

- ✓ Книга или чорап – кой е най-добрият подарък за
празника – **стр. 8**
- ✓ Колко трябва да се потрудим, за да бъдем красиви
в празничната вечер, за да бъде топло и уютно в дома
ни – **стр. 10**
- ✓ Коледа – празник на тялото и на душата?! – **стр. 8**

Деница Колева 7б

Ивайла Лозанова 7а

Добре дошли в дома на Белобрадия старец

✓ Да почукаме на вратата на дома на Добрия дядо. Ако не ни отвори тази година, защото трябва
да спазваме дистанция, имаме решение. Предлагаме ви билет за чудно пътешествие в страната
на въображението. Запознайте се с Дядото, с неговите помощници, потопете се в магията на дома
му. Отворете сърцето си и на тръгване отнесете със себе си усмивката и това, което почувствахте!
Защото Коледа не е място, а чувство! – **стр. 2**

✓ Среща на върха – коледен репортаж директно от мястото на събитието. Какво видя нашият
репортер, допуснат до ежегодната среща на коледните легенди от цял свят – **стр. 9**

✓ Дядо Коледа през оптиката на
поизкривения български патрио-
тизъм – **стр. 3**

✓ А знаете ли, че Дядо Коледа
понякога отговаря на писмата ви –
ако много сте слушали – **стр. 2**

Добре дошли в дома на Дядо Коледа

Да почукаме на вратата на дома на Белобрадния старец. Дали ще ни отвори?! Все ни се иска да влезем при него, да разберем какво ли прави той, ако послушните деца се окажат повече от подаръците, как успява да ги натовари на шейната си, как избира на кого да се покаже и на кого да остави подаръците пред вратата; защо Дядо Коледа не остава като нашите дядовци, дядо ли се е родил – не сме чували за Чичо Коледа например, има ли си баба...

Погледнете родителите си и хората, които чувствате като свое семейство, и си спомнете колко пъти са ви пазили, закриляли и дарявали с внимание. Сега погледнете към бабите си, които никога не са позволявали да сте гладни и винаги са ви гледали с умиление. Сега към дядовците, които ви обичат непрестанно, някъде в сърцето си. След това към приятелите, познатите и другите близки, които ви помагат. Накрая погледнете навътре към себе си – носите ли тази искрица, която искате да получавате? Успял ли е Дядо Коледа да омагьоса и вас?

Коледа е магия – най-хубавото време в годината! Защо да го пилеем в търсене на отговори за Дядо Коледа? Защо просто не се забавляваме и не оценим това време вместо да търсим логично обяснение на необясними явления? Защо толкова отчаяно търсим магията в живота, а когато я намерим, искаме да я унищожим, като се опитваме да я разберем. Отказвам да се опитвам да разбера Дядо Коледа – искам просто да му се радвам!

Магията на Коледа

С настъпването на месец декември, вестителят на зимата, идват и първите снежинки, миризмата на чай и горещ шоколад вкъщи, дебелият чорапи, пушешите коминчета и домашният уют. Време, в което да поседим вкъщи при любимите хора, да обърнем внимание на отношенията помежду си и да отидем от всичко преживяно през годината – да преосмислим, да простим... Във въздуха започва да витае някаква мистерия – едно име краси всяка витрина, един лик украсява всяка къща – белобрадния старец Дядо Коледа, който се е превърнал в символ на празника или може би празникът в символ на Дядо Коледа. Белобради старци има много по света, но колко от тях имат летящи елени, цяла армия от елфи помощници и живеят на Северния полюс?! Може много от нас днес да не вярват, но със сигурност има някаква магия – това, което прави Коледа толкова очакван и обичан празник, настроението и чувствата, които носи...

И именно тази магия създава личността на Дядо Коледа. Оказва се, че той е един обикновен човек като нас, който обаче крие няколко трика в ръкава си като летенето с нереална скорост и обикалянето на света за една нощ. Общоприетото вярване е, че Дядо Коледа живее в Лапландия, сред гъстите преспи сняг и смразяващия вятър, заедно с елфите и джуджетата, които изработват подаръците, елените, които дърпат шейната му – Дашер, Дансер, Прансер, Вискен, Комет, Кюпид, Донер, Блицен и Рудолф. Не бива да забравяме и Баба Коледа и Снежанка. И какво да очакваме да видим в дома на белобрадния старец? Малка, но уютна къщичка, от която се носи мирис на топло мляко и бисквитки, огънят гори тихичко в камината, а пред нея – два люлеещи се стола, приютити помежду си много обич и хармония, захарни бастунчета и коледни чорапчета украсяват рафтовете и прозорците – и всичко това в червен цвят, а отпред чака шейната. До нея, в своя дом, спят стгушени елените, а зад това привидно спокойствие кипи неуморен труд в подземната работилничка на Дядо Коледа.

Днес всъщност е възможно да посетим дома на стареца. В Лапландия се намира селото на Дядо Коледа – увеселителен парк, който всяка година събира хиляди посетители. Те обаче смятат, че той живее на тайно място сред заснежените борове на Северния полюс. Нищо не убягва от нашите любопитни хорски очи, затова преди известно време столицата на Лапландия бе обявена за „официален дом“ на Дядо Коледа. В голяма приемна в своя дом дядото посреща хилядите посетители целогодишно, снима се с тях, срещу заплащане, разбира се, и им се радва. Няма елени, няма елфи, няма и спокойствие. Там винаги кипи живот и гъмжи от хора.

Приели сме, че Дядо Коледа олицетворява доброта и всичко позитивно в живота. Той е вечно усмихнатият жизнерадостен дядо, който носи подаръци и радва децата. Влиза през комините и дарява всички ни с положителни емоции. Но дали е така? В някои части на света хората са твърдо убедени, че Дядо Коледа има и лоша страна, която наказва всички деца, които не са били послушни през годината. На 26 декември австрийските мъже обличат страшни дяволски костюми и обикалят градовете. Тези ярвания произлизат от алпийските държави и са разпространение още в Унгария, Бавария и Словения.

И не на последно място идва въпросът за начина, по който Дядо Коледа обикаля света. Как успява толкова бързо и възможно ли е това? Всички си задаваме тези въпроси, но някои по-амбициозни всъщност успяват да намерят обяснение, ако не за света, то поне за себе си. Британската изследователка д-р Кейти Шийн използва теорията на относителността на Айнщайн, за да обясни полета на Дядо Коледа. Той смалява размерите си и пътува с 10 милиона километра в час. С тази скорост ние го виждаме само като зелен проблясък в небето. Когато същата тази изследователка била на 7 години, изпратила писмо до Дядо Коледа, в което го моела да ѝ даде отговор на въпроса как не остарява през всички тези години, а старецът ѝ отговорил с една простичка дума – магия.

Може би е прав. Може би целият празник Коледа е едно магично изживяване – най-хубавото време в годината. Защо да го пилеем в търсене на подробности и отговори за Дядо Коледа? Защо просто не се забавляваме и да оценим това време вместо да търсим логично обяснение на необясними явления? Защо толкова отчаяно търсим магията в живота, а когато я намерим, искаме да я унищожим, като ѝ създаваме дом, който не е неин, като създаваме неин зъл образ, като се опитваме да я разберем. Много отдавна хората са казали, че колкото по-малко знае човек, толкова по-добре живее. Знанието е дар, но и в много случаи проклятие. Защо да се опитваме да разберем Дядо Коледа, когато можем просто да му се радваме?

Синтия Чалъкова 126

Безплатен билет за страната на въображението

За да пътуваш, винаги е необходимо да стегнеш куфарите и да се качиш на кола или самолет. Понякога е нужно само да хванеш една добра книга и да се оставиш да те пренесе в безкрайния свят, скрит между двете корици. А понякога е необходимо дори само малко тишина, спокойствие и... въображение, разбира се. Предлагам ви билет именно за страната на въображението, за да видим как живее Дядо Коледа.

Дядо Коледа е онзи човек, за когото безспирно слушаме. И вярваме. Добрякът, който неуморно се труди цяла година, за да зарадва малките си приятели по целия свят. Може би всички си го представяме по един сходен начин – невероятно позитивен, живеещ далеч-далеч на север;

винаги облечен със своя червен празничен костюм; добродушен, приятно закръглен, с дълга бяла брада и очила, за да разчита с усмивка безбройните писма, които получава.

Факт е, че от 2010 година насам Лапландия е официално обявена и призната за дома на Дядо Коледа. Столицата Рованиemi се е превърнала в един неугасващ и ярък блян за всички деца, в един невероятен символ на доброта и място на безграничен уют и спокойствие. Там именно си представям и аз работилницата на добрия старец – неговото работно място. Сигурно и той си има бюро и със сигурност – мнооого задачи, които да изпълни.

Но не си представям, че той живее сам – почти съм убедена, че до него винаги е Баба Коледа, която да му помага и да му приготвя вкусни ястия, каквито само бабите могат

Макар и те да са не в самата столица, Лапландия има своите коренни жители, което означава, че Лапландия колкото е възлюбена и неповторима, толкова се доближава до всички други страни. Не е нужно много, за да се сетите и вие, че тези местни хора се занимават с отглеждане на елени, дървообработване и най-вече – с туризъм. Доброто в мен си представя, че те помагат на Дядо Коледа, както и той на тях. Без чувството и желанието да сме взаимосвързани, ние се превръщаме в безрадостно съществуващи самостоятелни единици. Дядо Коледа е достатъчно работлив и силен, за да прави и невъзможното, но присъствието на неговите помощници е един добър пример за сплотеност, който сякаш пропускаме да забележим. Било то джуджетата или обикновени работници с извънредни сили, всички те са там, за да обединят

възможностите си. А резултатът е налице – Коледа нямаше да е същата без присъствието на фигура като Добрия старец.

Но напоследък си мисля, че той има много лица

Негови приятели, на които той е предал своя дух и които ние срещаме по всяко време на годината. Обърнете се първо към родителите си и хората, които чувствате като свое семейство, и си спомнете колко пъти са ви пазили, закриляли и дарявали с внимание. Че именно на тях дължите отношението си към тези празници. Сега погледнете към бабите си, които никога не са позволявали да сте гладни и винаги са ви гледали с умиление. Сега към дядовците, които ви обичат непрестанно, някъде в сърцето си. След това към приятелите, познатите и другите близки, които никога не са ви карали да се чувствате неприятно, а напротив – създават доброто, коледното у вас. Накрая погледнете навътре към себе си – носите ли тази искрица, която искате да получавате? Успял ли е Дядо Коледа да омагьоса и вас?

Стотиците приказки, които ми бяха четени с любов през всички отминали години, са създали в мен една неопикуема любов и привързаност към този празник. Обичам украсената елха, обичам лампичките, обичам неповторимия уют, който изпитвам по Коледа. И ако и за вас празникът е такъв, със сигурност го дължите на околните, но и на този уникален Дядо Коледа. Вярвам, че се е появил, за да ни направи по-добри, по-вярващи и по-сплотени. Макар да е на стотици, хиляди или милиони километри от вас, в своята Лапландия, откъдето тръгва, за да обикали света през нощта срещу Коледа, той достига до всеки един от нас. Стига да сме отворили сърцето си, за да го приемем. Не е трудно. Убедена съм.

И накрая – попитахте ли? Представихте ли си дома на Дядо Коледа, помечтахте ли? Ако отговорът е да, значи е вярно, че Коледа не е място, а чувство. Както и домът. Коледа е време, в което душата ни пее и се чувства сигурно. Отново се превръщаме в деца. За да видим всичко през чист и необвързан с чувството „има-толкова-много-работа“ поглед.

Не пропускайте да се почувствате коледно! Когато и където пожелаете. Ще видите невероятни неща и ще се усетите различно!

Божидара Павлова, 96

Коледни и Новогодишни приСТРАСТИя

Съвременна българска приказка

Дядо Коледа срещу Бай Кольо

Дядо Коледа не е българин! Да го забравим и отречем в духа на здравия днешен български патриотизъм?! Не, по-добре ще е да го побългарим...

Последните години българският патриотизъм достига своя връх – обличаме тениски с трибагренника, слушаме само българска музика и не празнуваме чужди празници. Такова пробуждане на народа не е имало и по време на Априлското въстание – и Вазов надали ще може да го опише. Но явно забравяме, че ако отхвърляме всеки празник и всяка традиция, повлияна от чужда култура, то едва ли ще остане много, с което да се гордеем. Не празнуваме Хелоуин, защото не е български празник – то тогава защо посрещаме Дядо Коледа, щом той не е българин? Да, драги! Дядо Коледа не е българин, дори Дядо Мраз не е! Той идва от англоезичния свят и се разпространява навсякъде по света под различни имена. При нас идва като Дядо Мраз по време на комунистическо управление, а по-късно с оригиналното си име Дядо Коледа. Но няма нищо общо с българското минало и традиции, ние даже го посрещаме отскоро. Нека го отхвърлим тогава! Да го забравим и да не го посрещаме повече, да не изменяме на българското. Какво казвате? А, децата били свикнали вече с него! Е, добре тогава. Ще продължим да го посрещаме, ама поне да го направим българин!

Българският Дядо Коледа би се казвал Бай Кольо. Той няма да носи червени дрехи, а спортен

анцуг. Ще замени червените ботушки с маратонки Adidas, а вместо дълга бяла брада ще си пусне хубав мустак като на Филип Тотю. Не се бойте, шкембето ще си остане! Бай Кольо живее в спретната къщукa в Бяла Слатина заедно с още седем съквартиранти и една красива девойка на име Светлана. Като всеки българин, той живее на принципа „Не оставяй днешната работа за утре, ако можеш да я свършиш и втригден“. Ето защо работа за една година той постоянно отлага и я върши за една вечер – нощта на 24 срещу 25 декември. През останалото време от годината той чопли семки и гледа турски сериали, обсъжда със седемте си съквартиранти клюки за това кой колко е послушен и изготвя списък с добри и лоши деца. Всъщност Бай Кольо е много добър и щедър човек, обича да прави добро и да създава щастие. Затова обича на Коледа да подарява подаръци на децата от махалата, разбира се, на тези, които са били послушни и заслужават. А ето и как се случва това.

На 24 срещу 25 декември вечерта Бай Кольо подготвя голфа и го товари с подаръци. Тези подаръци вариат от наргилета и билети за концерта на Пайнер до нови геймърски клавиатури – той знае на какво се радват децата! Пали голфа и почва да обикаля по къщите. И понеже вече масово има парно и хората нямат комини, той си взима козия крак и почва да разбива бравите. През това време вече цялата къща спи. Децата са си окачили терлиците на парното, за да може там той да пусне играчките, а на табуретката са му приготвили малка почерпка – сезонното кисело зеле и една малка чашка ракийка. Бай Кольо отпива от ракийката, опитва от зелето и оставя играчките. След това продължава към следващата къща. На сутринта вече е готов да се прибере, защото е свършил успешно своята работа за цялата година. Сега ще го отпразнуват заедно със седемте съквартиранти, а Светлана ще притови една хубава трапеза.

Ех, че хубава българска приказка стана...!

Зина Махмудова 11б

Нова година – нов Аз! Илюзиите, които само ни бавят...

Нека ви кажа какво е Нова година за мен – прищракване на часовниковите стрелки върху циферблата. Единствената разлика е, че в дванайсет стрелките минават през въображаема граница, обозначаваща края на годината – един вид масова халюцинация, защото

всички знаем, и както последните осем месеца доказаха, времето само по себе си е илюзия. Новата година започва в Страната на изгряващото слънце. Японците не само технически, но и чисто физически живеят в бъдещето. Часовите зони само потвърждават

колко измислен парадокс е Новата година и колко безумен повод е за празнуване по какъвто и да е начин. НО хората обичат да си създават илюзии, аз включително. Единственото, което обичат повече, е да вярват в тях. Каква похубава, по-голяма илюзия от края на една година и началото на нова? Чудесен повод да забравим предишните си грешки и да почнеш годината „на чисто“! Обещанията, с които се натоварваме покрай масовата новогодична психоза, обикновено са свързани с прекратяване на стари, вредни навици и/или със започването на нови, гравивни начинания: „от Нова година спирам да пуша“, „от Нова година минавам на диета“, „от Нова година започвам да уча“. Сякаш тези неща ще подканят новото ти Аз да излезе от скривалището си и да поеме кормилото.

Но защо този феномен изобщо се случва? Мисля си, че е заради стремежа на човешкия

най-истинските писъмца и през тях прозира доброта и чистота. Но какво ли би било да получиш отговор от Дядо Коледа. Нека ви кажа... Това е едно от най-запомнящите се преживявания. То вдъхва надежда, че наистина някой някъде е „прочел“ мечтите му. Думите по белия лист оставят светъл спомен за цял живот, из-

нот. Реших, че ще го съхраня добре, за да може когато порасна, да си спомням детството и никога да не спирам да вярвам в магията на Коледа.

И ето, години по-късно отново го разгръщам и с усмивка се връщам назад, във времето, когато мечтите и реалността бяха едно цяло.

Илейн Иванова 12в

ум към завършеност. Вместо да започнеш веднага да променяш себе си, дори да е по средата на годината, мозъкът ни се стреми да завърши годината по старому и чак когато илюзията за „ново начало“ настъпи, то тогава и „новото Аз“ може да се появи от въздуха... Е, след махмурлука на 1 януари.

Но както обикновено, Вселената обича да напомня на хората, че свръхуверените планове и празните обещания винаги ще си останат такива. Много обещания бяха направени и забравени за годината 2020. Все пак е началото на новото десетилетие — пре-

красно, закръглено и симетрично. И също така, годината на Корона. Защо ли винаги има кризи 20-те години? Първо Голямата депресия към края на 20-те миналия век, а сега COVID-19 в началото на 20-те на този век. Надявам се няма да е така и през 3020-те...

В крайна сметка - не чакайте някакво оправдание, за да подобрите себе си. Празните обещания винаги ще бъдат такива - кухни и забравени почти веднага, след като бъдат направени. Промените стават с действие, а не с чакане, затова... Действайте!

Виктория Енева, 12в

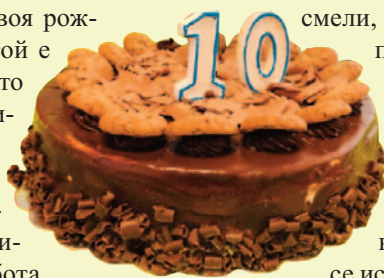

Кубрат Минковски 5г

Честит рожден ден, Ваз Буки Веди!

Вестникът ни навърши десет лета

В навечерието на Коледа всяка година отбелязваме своя рожден ден. Този път той е по-особен, защото десет години са сериозна възраст – отдавна проведохме, отдавна знаем азбуката на журналистическата работа...

Преминахме през детската градина, успешно завършихме първите класове в своето образование и макар да не сме от най-добрите ученици, напредваме. Особеното в нашия клас е, че всички са на различна възраст – някои правят първите неуверени стъпки с клатушкания, други крачат смело, преди да отлетят от училището ни и от вестника. Хубавото е, че оставаме приятели и нашият клас става все по-многоброен.

И учениците в този клас са различни, уникални, със свое лице – но това е задължително, за да се оформи обликът на вестника, за да вижда той света през различна оптика, в различни цветове. Искан да благодаря на всички, които в момента се трудят и на страниците на всеки брой открито се разкриват и споделят мисли. Знайте, момичета, че това, което се случва с вас, докато стоите пред компютъра и редите

ред след ред, ви прави по-смели, по-свободни, по-зрели, макар да не го съзнавате съвсем сега. Знайте и че на много ваши съученици много им се иска да са на ваше

место, но не им достигат смелост, решителност, а и трудолюбие, самовизискателност. И на много възрастни не им достига смелост да кажат това, което мислят. Продължавайте и искайте все повече от себе си, за да може да бъдете толкова визискателни и към другите – сега и утре. Искан да кажа добри думи и за всички онези приятели, което пое по своя път напред – благодаря на всички ви за възможността да бъдем заедно в един важен период от живота ви. Всеки от вас остави следа във вестника и в училището ни и тази следа ще ви свързва завинаги с нас. Дано всички вие да сте запазили своето зорко око, да не сте загубили навиците си да се оглеждате и вглеждате в детайлите и да воювате за своето място. Благодаря и на всички, които през тези години ни подкрепяха, вярваха в нас и ни помагаша!

Радинка Иванова

Хроника на славата

2013 година – Трета награда в Националния журналистически конкурс „Стоян Михайловски” – Русе

2014 година – Първа награда в Националния журналистически конкурс „Стоян Михайловски” – Русе

2016 година – Първа награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2017 година – Първа награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2018 година – Първа награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2019 година – Специалната награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2019 година – Първа награда в Националния конкурс за журналистика „Гео Милев” – Стара Загора

2020 година – Втора награда в Националния конкурс за журналистика „Гео Милев” – Стара Загора

2020 година – Първа награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

Специалната награда на журито за журналистически екип
Десетки индивидуални и екипни награди за журналистически материали в различни жанрове получихме през годините. Училището ни се гордее с тях!

И поздрав от приятели

Честит 10-годишен юбилей, „В@з Буки Веди”! Благодаря, че ми даде възможността да споделям с теб своите възгледи и най-искрени емоции. Благодаря, че ми подсказваше кое трябва да е на прицел и кое – на фон. Благодаря, че беше поводът да общувам със света и хората, да работя в екип. Благодаря, че остави място на страниците си за моя подпис – за мен беше чест! Продължавай да радваш своите читатели с чистотата на езика и проникновените смисли! Късмет по пътя към новите начинания и нека покоряваш още много върхове! На добър час на всички твои приятели!

Камелия Григорова, Випуск 2020

Началото

Групата ентусиасти, превърнали се в първия редакционен екип на вестника. Започнахме с идеята да правим електронен вестник. Когато обаче видяхме резултата, решихме, че може да опитаме да го издадем и в хартиен вариант. Резултатът ни хареса и така – до днес!

Фотообективът ни е запечатал и наградите на вестника

Първото отличие бе трета награда – през 2013 година. Снимката е запечатала еуфорията на всички, но ние помним и голямото разочарование – защо сме трети, а не първи?! Кои са по-добри от нас. Новината ни събра бързо в голямото междучасие и ние съчинихме веднага възражение. С него заминахме да получим наградата си. Потърсихме отговори на въпросите си. И решени на следващата година да станем непременно първи, се върнахме обратно в Плевен.

Първата страница на първия брой на „Ваз Буки Веди”, на която виждате Ани Цолова неслучайно. Поканихме я за кръстник на вестника и идеята и тя прие с готовност.

И първата първа награда за нашия екип донесохме през 2014 в училище от същия конкурс, който тогава бе единствен в страната за ученическа журналистика.

Безброй вълнуващи срещи, разговори, спомени...

Произволни мигове от нашата десетгодишна история

С група актьори от Сатиричния театър

С Милото

С Антон Хекимян

С Елена Петрова

С Хайгашот Агасян и Недялко Йорданов

Светослав Иванов

Със Стоянка Мутафова

Скъпо вестниче, Благодаря! Благодаря за дългите вечери, прекарани в мислене по нов материал! Благодаря, че ми помогна да израсна! Благодаря за възможностите, които ми даде!

През тези три години и половина, прекарани в екипа на вестника, имах възможността да посетя места, до които не мислех, че е възможно да се докосна. Имах възможността да се срещна с хора, които бях гледала само по телевизията. Имах възможността да се докосна до хора на високо професионално ниво.

Поглеждайки назад към пътя, който изминах, поглеждайки към себе си - неопитното дете, което бях през втората половина на девети клас, разбирам колко много съм получила. Да, аз получих много, защото дадох много. Много от себе си, от времето си, от енергията си.

Скъпи млади журналисти, пожелавам ви да сте вдъхновени и много отдадени. Не се притеснявайте да давате от себе си. Не се притеснявайте да изразявате себе си. Недейте да negliжирате работата във вестника, давайте идеи, влагайте сърцето и душата си. Тези усилия ще ви се отблагодарят някой ден. Вярвайте ми!

Честити десет години! Продължавайте да засягате интересните теми, които вълнуват обществото, но за които то рядко се замисля. Пожелавам ви много успехи!

Весели празници! Бъдете здрави! И пишете, защото всеки написан ред е история!

Анна Стайкова, Випуск 2020

Скъпи читатели, В навечерието на най-светлия християнски празник любимият ни училищен вестник празнува своята 10-а годишнина. Вече десет години нашият екип доказва във всяко издание своето развитие и усъвършенстване. Цяло десетилетие стоим зад думите си, защитаваме името и нивото на вестника ни. Ние, журналистите във вестника, пишем с удоволствие, любов и гордост. От несигурни младежи се превърнахме в опитни журналисти, отстояващи личното си мнение, личните си цели и интереси. В навечерието на коледната магия пожелавам на редакционния екип и на читателите на вестника незабравима Коледа, изпълнена с чудеса и сбъднати мечти. Преследвайте своите цели! Пожелавам все повече първи места на всички състезания! Пожелавам ви да посрещнете новата година с усмивки, позитивни емоции, безкрайни възможности, несломима воля, любов и вълшебни моменти!

Йоана Кирилова, Випуск 2019

Десет години са много време. След десет години ще бъда на 31, мисълта за което е ужасно стряскаща. Не искам сега да гадая какво ще се е случило дотогава, а ми се ще да поговоря за предните ми десет години. Още помня как сякаш на шега реших да опитам да пиша за „В@з Буки Веди“ преди точно толкова време. Тогава не бях толкова наясно

с това, което може да ми предостави вестникът. Бях по-скоро заинтригувана да опитам нещо ново. Кой би си помислил, че ще разказвам на бъдещите си приятели за проведените интервюта и написаните статии години по-късно? Запознах се с прекрасни хора, завързах добри приятелства. Да не говорим за адреналина във вените, докато измислям въпроси към известни личности само 5 минути преди да се срещна с тях. Работейки във вестника, добих журналистически опит, който никой университет не може да замени. Знам, че това няма да е първата голяма годишнина за вестника, така че... пак ще се срещнем след десет години. А може би и по-рано.

Честит рожден ден!

Преслава Кръстева, Випуск 2018

Коледа е - време за подаръци. Чорапи или книги?!

Всеки би искал да зарадва близките си с красиви и трогващи подаръци за Коледа и Нова година. Ако търсите нещо запомнящо се, попаднали сте на правилното място. Ако сме сръчни и креативни, нека се потрудим и изработим картички за най-близките си хора. Те може да не красиви като тези, които ви показваме, но ще вложите в тях всичката си любов, внимание и фантазия. Използвайте идеите на нашите съученици! Така добрият коледен дух няма да си отиде с празника, а може да продължи – всеки път, когато любимите ви хора погледнат вашата картичка.

Много топлина може да внесе в дома и правилната книга. Този път залагаме на вечните книги – тези, с които са израстли поколения. Те също са траен и красив спомен.

Книгите на детството ни

Да надникнем в библиотеката на баба и мама – с кои книги са израснали

Светът на книгите е безкраен и необятен, съхранил в себе си магия, каквато не съществува никъде другаде. Силата на въображението може да сътвори всичко. И именно тази сила е съхранена в дебелиите томове, потънали в прах по етажерките в бабиния дом, украсяващи лъскавите витрини на книжарниците или криейки се в някой таен и забравен ъгъл на градската библиотека. Независимо дали осъзнаваме и ценим значимостта на книгите, те са винаги около нас.

Има история за всеки повод, всеки ден, празник или просто за развлечение. На всеки въпрос има отговор, скрит между редовете. За всяко поколение има книги, които го описват, определят и съхраняват през годините. Ако попитаме близките си кои са книгите, с които са израснали, всеки от тях ще има различен отговор, защото, както казах, светът на приказките е безкраен и всяка история си има правилния читател. Събирайки информация от своите близки, имах възможността да се запозная с много интересни романи, за които може би никога нямаше да чуя, ако не беше собственото ми любопитство. „С кои книги е израснала мама?“ – запитах се аз и получих отговор – „Винету“ и „Конникът без глава“. Първият роман е на немския писател Карл Май и разказва за приключенията на Винету, който е индианец от племето апачи, и неговия верен другар Олд Шетърхенд. Няма задача, която да е твърде трудна за тях, няма препятствие, което да ги забави, няма нищо невъзможно за тях. Тези две имена олицетворяват братската обич и непоклатимото приятелство. Въпреки че са твърде различни, двамата се впускат

храбро във всяка битка със злото. История, пренасяща ни в едно друго време, при други обстоятелства, които учат да ценим околните. Приятелството може да се зароди и там, където най-малко очакваме, стига да го приемем с отворени обятия. Втората книга е на писателя Майн Рид, написана през 1865 г. и базирана на тексаска легенда. Разказва историята на двама влюбени – Морис Джерълд и Луиза Пойндекстър. Капитан Касий Къхуун, братовчед на Луиза, е влюбен в девойката и иска да ожени за нея, още повече че така ще успее да се докопа до плантацията и парите на баща ѝ. Той прави множество опити да помрачи щастието на двамата влюбени – предизвиква Морис на дуел, за да го убие. След като не успява, наема друг да свърши тази задача, използва Исидора, която е нещастно влюбена в Морис, като средство за постигане на целта си. Убива брат на Луиза и от тялото му създава Конника без глава, който търси отмъщение за капитана. Тази любов е белязана от много изпитания, но накрая успява да възтържествува. Романът показва, че ако човек се бори достатъчно за хората, които обича, нещата в крайна сметка се нареждат. Доброто винаги побеждава, а злото бива наказано, стига само да имаме воля и решителност да му се противопоставим.

Нямаше как да не се запитам и баща ми с какви книги е израснал. Той назова само едно любимо свое заглавие – „Войната на таралежите“. Този роман показва как детският устрем среща общественото малодушие във войната за едно междублоково пространство. Дилемата е дали да се построи баскетболно иг-

рище, или мястото да се използва за гаражи на хората от квартала. „Войната на таралежите“ с възрастните е започнала, но дали ще бъде спечелена?! Отново една история за човешките мечти и упоритостта, която сме склонни да показваме, що се отнася до нещата, в които вярваме.

А с какво аз съм израснала? Най-ярък спомен в моето съзнание са оставили вечните детски романи на Астрид Линдгрен. Няма как да не бъдат споменати. Още в първи клас едно заглавие ме преследваше постоянно – „Пипи Дългото чорапче“. Преследваше ме, защото в началото изобщо нямаш желание да чета нито нея, нито каквото и да било. Но в крайна сметка с малко натиск от страна на мама успях да затворя последната страница. Тогава разбрах защо толкова много ни караха в училище да я четем. В детството ми съществува една-единствена книга, на която съм се смяла с глас, и тя е „Емил от Лънеберя“. Може би това е любимата ми книга от този период, разказваща за неспирните лудории и приключения на едно малко момче. И макар и да не носи в себе си толкова дълбоки послания, колкото предходните заглавия, тази книга показва истинския детски свят, точно това, което се върти в детската глава, волността на детството. Показва най-хубавото време от живота – когато падаш, ставаш, правиш бели и всичко е простено, защото така се учиш; времето, когато няма проблеми, няма грижи, а само ти и големият свят, който те чака да го опознаеш.

За всяко време има книга, за всеки повод има приказка, за всяка история – читател и във всяка дума – урок. И за всеки човек – правилната книга за подарък!

Синтия Чалъкова 12б

Ръчно изработените картички са специални по свой собствен начин

Направени с мисъл и любов, те ще си останат най-неповторимият и уникален поздрав. Не забравяйте сами да измислите и текста, който да е различен за всяка картичка и всеки близък!

Стиан Симеонов 6а

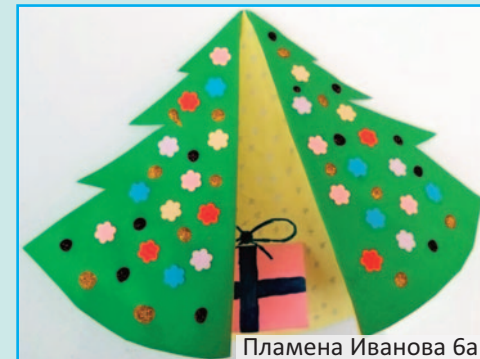
Теодор Кръстев 6а

Рая Гевезова 6а

Кристиян Дудев 6в

Пламена Иванова 6а

Кристиян Петков би

Венислав Негров би

Смарт образование

Събужда ли дигиталното обучение творческия подход у ученици и учители?! Превръща ли се то в новото нормално?!

Всички хора са креативни, а всеки един от нас - креативен по свой собствен начин. Всички ние имаме неограничен потенциал за творчество. Всичко, от което имаме нужда, е да се научим как да го освободим - как да възприемаме света по нови начини, как да откриваме скрити модели, как да правим връзки, които на пръв поглед изглеждат несвързани. Някои от творческите решения на проектни задачи, свързани с обучението по литература.

Най-вълнуващата сцена в „Илиада” - Омир

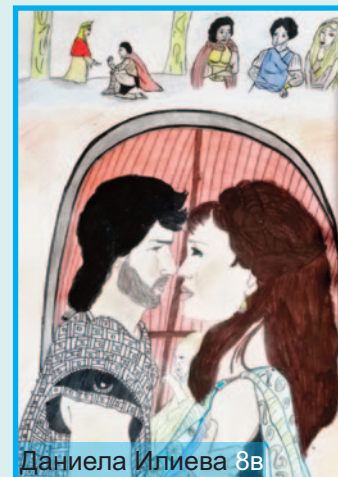
Александър Гергов 8г

Александър Стойков 8г

Вяра Кръстева 8г

Даниела Илиева 8в

Гергана Янчева 8в

С много старание са изработени и проектите на Магдалена Тодорова от 8в, Преслава Проконова от 8д, Цветомир Ангелов – 8д.

Мостове

Добрият читател е търсещият

Много знания и творчество показаха и Миглена Бурова, Цветелина Тикова, Марио Петков – от 12б, Християна Тасева, Веселин Семерджиев, Виолета Николова, Даяна Пенкова -12в. Те видяха поемата от различни гледни точки – „Гневът и ефектът на доминото”, „Лицата на бунта в поемата „Септември”, „Бунтът и Апокалипсисът като върховна ценност”, „Литературни типажии в нашата съвременност”, „Животът на обобщените метафорични образи *нощ, слънце, слънчогледи, кръв* в поемата „Септември”, „Животът на обобщените метафорични образи *черни ръце, Балкан, есен, знамена* в поемата „Септември”. Проектите им са обемни или интерактивни и няма как да бъдат показани.

На моята рисунка виждате

Народът е видян като „навъсени/ измършавели от труд“, „профани/ хулигани/ глигани“, „хиляди вери/ ...хиляди воли“. Личността в поемата „Септември“ е деперсонализирана, с неразличима индивидуалност сред масата. Сред символите, чрез които се дообрисва образа на масите като решаващ фактор в историческия процес, са свитите в юмрук черни ръце. Въстаниците носят и знака на виталната енергия, на вярата, мечтата, надеждата. Това се постига чрез слънчогледите - „Слънчогледите погледнаха слънцето!“ и Слънчогледите паднаха в прах“. Така се внушава идеята за подема и погрома, оптимизма и трагизма. Животът на народа и човечеството продължава и след смъртта на на безименните му герои. Безименният човек излиза от небитието и започва да гради своето битие чрез вярата и бунта. Изведена е идеята, че личността ще реализира отново своя рай, когато разруши социалния ад, където е прокълнат да живее. Където дори устойчивостта е подложена на изпитание: „гръм / хрясна / право в сърцето / на гигантския / столетния / дъб“. Дъгата символизира рая, който е израз на Новия свят.

Десислава Цочева 12б

Михаела Линкова 12б

Михаела Блъскова 12б

Първата страница на списанието „Бъди цял” - проект на Анджела Тодорова 12в

Виктория Енева 12в

Правда Панкова 12в

Една различна година си отива

Литература и съвремие

През ковидовото

По новините, както винаги, когато нещо лошо се случва, се съобщава, че в Китай е пламнала някаква нова зараза, напълно непозната за нас. Естествено медиите, както и слуховете, имат силата да те накарат да откачиш. Корона вирусът още не ни беше сполетял, но голяма част от обществото започна да „параноясва“. Но нали знаете, че когато нещо не ни касае пряко, не му обръщаме особено внимание. Е, и сега стана така. Хората се събираха по дискотеки, ресторанти, барове, обсъждаха вируса, но се радваха на живота, както си трябваше, защото все пак Китай е тъй далече. „Какъв е шансът да ни сполети нас?“ – задаваха си този и подобни въпроси клиентите в кафето. Но щом се приберат, всички си пускаха отново телевизора, гледаха следобедните новини и продължаваха да се чудят как да си спасят кожата и да избегнат болестта. Хората започнаха да се отбягват един друг. Спазваха дистанция. Всички ставаха хипохондрици. Закашляш се, ти определено боледуваш от Ковид. Вече, когато кихнеш, не чуваш „наздраве“, а виждаш как човекът срещу теб си слага маска. Хората спряха да общуват. Всички физически бяхме здрави, но психиката ни вече беше разклатена. Цялата 2020 година беше тежка. По новините постоянно се съобщаваха за нови смъртни случаи, за нов избухнал пожар в Австралия, за нови протести. Всяка новина беше все по-лоша и по-лоша. Настигна ни и карантината, затвориха ресторанти, кафета, училища. Всичко опустя. Бизнесите фалираха. Хората губеха пари,

животът ставаше все по-труден. Никой не знаеше как да се справи с приближаващото зло. Населението определено имаше нужда от помощ, обръщаше се към правителството, което ту му даваше надежда, ту го плашеше до смърт. Народът беше склонен да вярва на всичко, което му се казва. Никой не задаваше въпроси за нищо. Накъдето ги отведееше вятърът, натам отлитаха. Когато им се кажеше, че няма вирус, излизаха и се събираха в близкото кафе. Но когато им се казваше, че има починали от Корона вирус, се затваряха и не смееха да излязат от домовете си. Хората спазваха въведените мерки, но никой не се питаше защо. Казваше им се да носят маски в магазина, носеха. Казваше им се да не носят пред магазина, не носеха. Всички вярваха на всичко. Дойде лятото. Всички забравиха за вируса. Хората ходеха напред-назад. Всичко работеше. Всички се събираха, забавляваха се, разказваха си смешки, бяха щастливи. Сякаш нямаше вирус, сякаш нямаше починали. Но пандемията винаги намираще начин да напомни за себе си. Новините бяха тези, които не ни оставиха да забравим. Продължавахме да носим маски вътре, караха ни да спазваме дистанция, не спираха да ни информират за новата бройка заболели. Но всички бяхме доста по-спокойни. Докато отново не ни се напомни, че вирусът го има. Точно когато си мислехме, че всичко е преминало и бяхме напълно забравили за Ковид 19, всичко започна от на-

Разказът, който ще прочетете сега, е една съвременна версия на Йовковия разказ „През чумавото“.

чало. Явно не си бяхме взели поука. Защото вирусът отново ни намери. Но си спомням преди няколко дена давах един репортаж по новините – как един млад лекар помогнал на изгубил се болен дядо – пациент на болницата, в която мъжът работи. Лекарят обикалял с личния си автомобил в студа, за да намери болния. Момчето открило дядото и го спасило и от студа, и от евентуален инцидент. Разказах тази история, за да ви покажа, че всеки от нас може да бъде промяната и да направи нещо добро, нещо, с което да направи света по-хубаво място. *И тази случка ме провокира да си задам въпроса – защо? Защо този вирус не ни оставя на мира? Може би вирусът е наказание, наказание за обществото, наказание за греховете ни, които трябва да изкупим, за да продължи животът ни по старому. Деконсолидацията на обществото е неизбежна за жалост. Инстинктът за самосъхранение на всеки един от нас се обажда в моментите, в които вирусът се приближи. Безброй въпроси. Въпроси, на които нямам отговор. Но знам, че светът има нужда от любов, забързаното ни ежедневие има нужда от забавяне, животът ни има нужда от повече усмивки, повече радости и време за любимите ни хора. Докато не се научим да ценим живота, докато не осъзнаем, че можем да бъдем щастливи и с много малко, вирусът ще ни засети отново и отново.*

Илияна Алексиева 126

173 години от рождението на Христо Ботев

Да се говори за Ботев е трудно. Да се разговаря с Ботев е смело. Думите увяхват или все не са точните. Защото той е като никой друг, пише като никой друг. И е най-добрият тест за зрелост. Срещата с поезията му е повод да си помислим дали днес той не е повече цитат - отколкото смисъл, повече портрет – отколкото философия, повече задължителност в училище. И все пак...

Моето писмо до Ботев

Не знам как се пише писмо до поет, който вече не е сред нас. Ще пиша на „ти“, мисля, че поезията, която познах, ни сближи. Какво мога да питам, на което вече не си отговорил в стиховете си? Може би кой ти отне живота? Но това всъщност не е толкова важно – все пак живеем в страната на „убитите поети“. Е, това не са мои думи, разбира се, а на Гео Милев. Знам, че копнеех да видиш освободена България. Сега малко се радвам, че не си тук, че да ни погледнеш отблизо, 142 години след Освобождението. Ще познаеш лъжепатриотите, които се тупат в гърдите, а когато дойде момент за действие - се крият зад празни слова и клишета. Сега управляващите ни се делят на леви, десни, центристи,

русофили, американофили..., но никой не заявява „Аз съм българин“. От векове повтаряме една и съща грешка. Грешката, наречена „разединение“. Разединение, заради което сме били под чужда власт не един, а два пъти. Нищо, че знаем добре, че „Съединението прави силата“. Това е просто лозунг. Научих, че свободата е всичко. Но ние не сме готови за тежестта, която тя носи. Лесно е да говориш, трудно е да действаш. Ти беше наясно, че когато личният интерес застане пред общия, бъдещето на този народ е обречено. Днес българите учат не с идеята, че един ден ще помогнат за развитието на своята родина, а с идеята, че ще заминат за чужбина, за да решат проблемите си и да живеят по-добре. Аз признавам, не съм истински патриот. Честно да ти кажа, чувствах

се неудобно, когато учихме за теб. Чувствам се неудобно и сега. Защото знам, че никога не бих могла да изпитам такава любов. Чувствам, че обичам родината си, но не и държавата. Никога не бих отрекла произхода си и никога не бих се срамувала от него. Но когато сравня как живеем ние с живота на хората в другите държави, често се питам дали някъде другаде няма да ми е по-добре. Онези, които наричат заминаващите в други държави „предатели“, са същите, които после карат хората да напускат. Да, значи съм егоист. По-добре егоист, отколкото патриот лицемер. Съжалявам. Много. Искан ми се... Всъщност завиждам ти. Искан и аз да обичам като теб – на всяка цена, но не мога. Надявам се, в твоя памет, това да се промени.

Виктория Енева, 11в

COVID година

Думата „отрицателен“ доби положителен смисъл
Плановете не струват нищо

Глава 1

Веднага бързам да направя уточнение - това няма да е текст на тема съществува ли корона вирусът, нито пък ще правя коментар за мерки, симптоми, последствия... Това е работа на специалистите, на лекарите, на разузнавачите и математиците, ако щете. Този текст ще е разказ за една неочаквана, провалена (или може би не), различна преди всичко година. Такава, каквато малко или много всички я видяхме...

2020 година започна не по-различно от всички други - с фойерверки, озаряващи нощта, и звън на новогодишни чаши. С тържествени речи. С онези любимими обещания, които обичаме да си даваме, виждайки изминалото време като страница, която се затваря и дава път на нова, още ненаписана...

Постепенно обаче в новинарските емисии започна да си проправя път един непознат и опасен враг, който даде да се разбере, че няма намерение да си тръгне скоро. И животът беше спрял на пауза. Ударно. Неочаквано. Целият свят излезе от ритъм. Социалните контакти изведнъж секнаха. Но това, че училища, заведения, магазини и зали останаха затворени, беше изместено незабележимо в ъгъла, за да се призове за отговорност, да се предупреди, да се заплаши... Сякаш никой не беше наясно какво се случва. И изборът за една огромна част от популацията бе един - стоење вкъщи и работа оттам, доколкото е възможно. Цифрите ни заливаха всеки божи ден и ни плашеха. И продължават да го правят. Думата „отрицателен“ започна да носи някакъв положителен смисъл. Доказа ни се, че плановете понякога не струват нищо и нямат смисъл.

Обръщам се назад и виждам колко по-нормална и обикновена си представях 2020. Искан да пътувам, да гледам, да живея... Билетите за едно мечтано, но неосъществено приключение сигурно още са в някакъв шкафче около бюрото ми. Желанието ми да гледам Олимпиадата се срина. Забравих за състезания и концерти, въпреки че това бяха събитията, които ми носеха най-положителните емоции през последните години. И до днес гледам някои от близките си през екран, защото просто е по-добре

така. 2020 сякаш забрави, че „човекът е социално животно“. И знаете ли, точно социалното е това, което ни липсва и което ни кара да си мислим, че тази година ни е отнела нещо. Човек има нужда от контакти, има нужда да вижда, да чува и да пипа „на живо“. Има нужда да знае, че не е сам. Че има и други хора в неговото положение. Че не е изгубен...

Липсва ми онази безгрижност, с която бях свикнала. Защото вече сякаш сме неспособни да кажем с усмивка „Наздраве!“ така, както го правехме преди. Сякаш не ни се струва нормално да се движим без маска, макар и да не е задължителна. Сякаш самата мисъл за голямо и весело събиране или събитие ни плаши и остава един мираж за в бъдеще. Не искам обаче да виждам само тъмната страна на ситуацията. Благодарение на локдауна наистина оцених това, което имам – всеки ден благодарая, че най-близките ми са тук и че продължавам да съм с тях. Оцених и това, което съм имала преди и знам, че ако един ден отново започна да водя предишния си живот (колкото и утопично да звучи!), ще се наслаждавам пълноценно на всеки един миг. Защото нищо не е безкрайно. Защото трябва да живееш тук и сега. Не залитайки по отминалите моменти или планирайки всяка минута от бъдещето. А давайки всичко от себе си, за да помагаш и да вървиш напред. Вярвам, че не трябва да губим надеждата - тя е онази светлинка, която най-трудно изгасва, но изгасне ли, превръща живота ни в тъжно и безсмислено съществуване. Аз мечтая. И съм готова да напиша Глава 2 от своята книга. А вие?

Божидара Павлова, 9в

„Тъй върви светът...“

Ако някой ден в сън или далечен свят се случи така, че срещна поета, бих му казала няколко неща...

Първо и без съмнение бих казала, че направи живота ми в единадесети клас истински и неподправен ад под небето. Аз прекарвах много време над текстовете, анализите, тетрадите в търсене на посланията. Но сега, година след това, бих му казала също така, че е поет, заради чиито произведения си струва да си покъсаш нервите. Че идеите, които са били неговото вдъхновение, са достойни за преклонение и уважение, но е тъжно, че са останали далеч, далеч във времето. Бих му казала още, че ще му е не толкова трудно, ако е днес сред нас. Разбира се, аз ще му помогна, както той на мен, и ще го информирам за някои неща. Бих му казала да остави патриотизма си настрана и да се фокусира върху мърморенето срещу държавата. Да започне да

критикува нея и всяко заобикалящо го. Да не прави нищо по цял ден, но да очаква всичко от всички. Да си намери все пак една нормална работа и да започне да се оплаква и от нея, та поне да си запълва времето. Да чака почивните дни с нетърпение, за да може да празнува, въпреки че няма повод, като за последно, след което два дена на работа да е неадекватен. Да не воюва срещу апатията, защото тя ще бъде неговата най-голяма сила. И не на последно място, което ще му е най-трудно - изобщо да не изразява мнението си, където и да било, по какъвто и да било начин, да си мълчи. Ето тогава вече мисля, че ще се почувства истински българин, син на народа си.

„Тъй върви светът!“

Сития Чалъкова 11б

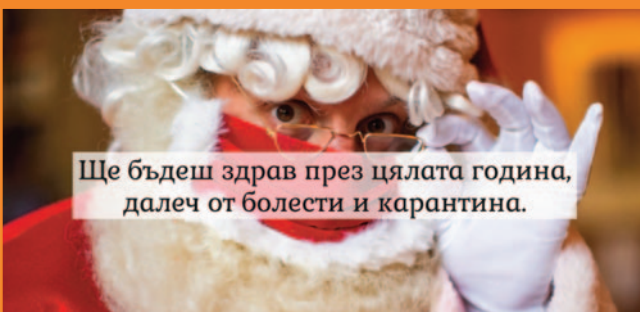
Коледа – за тялото и душата

Заедност

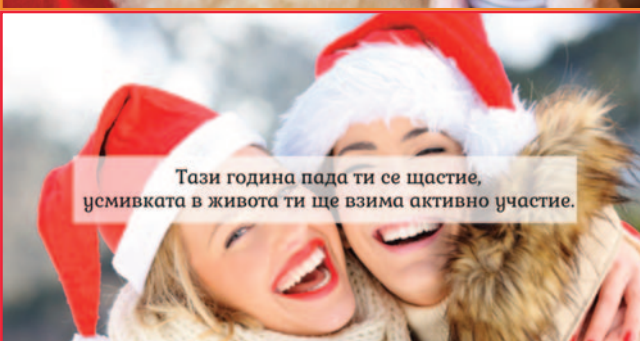
Коледа не е просто празник... Коледа не е пазаруване на тонове храна, която после ще изхвърлим. Коледа не е търчане за скъпи подаръци, които ще забравим в някой шкаф. Коледа не е планове, които ще се провалят...

Коледа е време, в което да осъзнаем, че подкрепата, любовта и доброта са смисълът на човешкото съществуване. Коледа е време, когато всеки да намери силата в себе си и да я използва за добри дела.

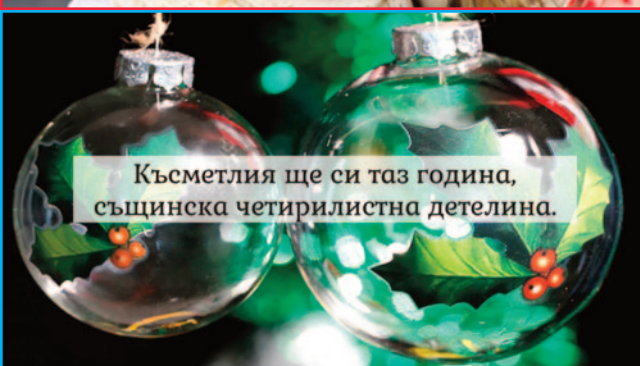
Късмети за новогодишната баница

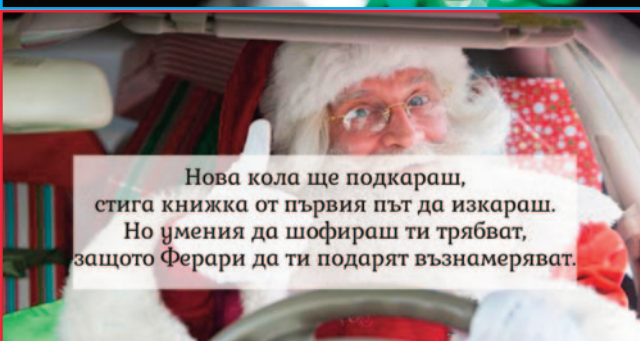
Ще бъдеш здрав през цялата година, далеч от болести и карантина.

Тази година пада ти се щастие, усмивката в живота ти ще взема активно участие.

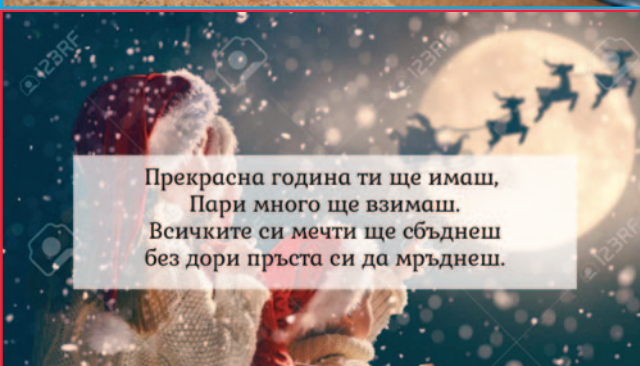
Късметлия ще си тази година, същинска четирилистна детелина.

Нова кола ще подкараш, стига книжка от първия път да изкараш. Но умения да шофираш ти трябват, защото Ферари да ти подарят възнамеряват.

Рим, Милано, Барселона и Париж на екскурзия тръгни и няма да сгрешиш. Добре ще си починеш в чужбина щом отидеш.

Прекрасна година ти ще имаш, Пари много ще взимаш. Всичките си мечти ще сбъднеш без дори пръста си да мръднеш.

Подаръци безброй ще получиш, ако урока по история си научиш.

За силата на човешкия дух

Подкрепата, любовта и доброта са смисълът на човешкото съществуване

Човешката същност е най-трудната наука. Съвкупността от чувства и мисли прави всекиго уникален сам по себе си. А изпитанията, пред които е изправен човекът, градят неговия жизнен опит и са предпоставка за духовното му развитие.

Съдбата е неизбежен фактор в човешкия живот. Тя по-скоро ни е нужна, за да изпитаем колкото се може повече и да се себепознаем. От ранна детска възраст започваме да се борим с трудностите - някои повече, други - по-малко. Хората, на които съдбата поднася изпитание след изпитание, са силни хора. Силата на човек произлиза от неговата същност – от силата на любовта. Силата ѝ е толкова голяма, че човек дори не е в състояние да я осъзнае. Повечето хора сякаш са изгубили това съкровено чувство заради негативни мисли и завист. По този начин сами се разрушават - живеем фалшиво, говорим, без да чувстваме... Дори и най-малката трудност започва да ни се струва като пропаст, оплакваме се и се самосъжаляваме.

Да бъдеш силен, означава да не те е страх от трудностите, да се бориш докрай и колкото и пъти да падаш, да намиращ сили да се изправяш. Да си силен, означава да признаваш своите грешки и да се стремиш да ги поправиш. Да си силен, означава да можеш да простиш дори когато си наранен твърде много. Да си силен, означава да можеш да се усмихнеш дори в най-трудните моменти. Силни са тези, които могат да обичат и имат голямо сърце. Силни са тези, които въпреки трудностите продължават напред и не се отказват. Силни са тези, които не позволяват на гнева да ги

контролира и да правят лоши неща. Човек е творец, а силата му помага да сътвори реалността по начина, по който той си я представя.

Нагativната енергия ни носи само пороци. Когато човек е негативно настроен, не вижда нищо хубаво в своя живот. Той се затваря и ослепява. Не вижда красотата на живота около себе си, не усеща дори любовта, която получава. В такива моменти имаме нужда да открием силата вътре в нас и да се измъкнем от този капан, да се опитаме да предотвратим самопогубването си. Нужна на всеки един от нас е и вярата, защото тя е ключът към успеха. Вярващият човек е една крачка пред останалите. Вярата в доброто и в красивото е спасение във всеки труден момент. Вярата, че всичко ще отmine и накрая ще сме горди със себе си и своята сила.

Всички ние носим сила в себе си и зависи от нас да я проявим. По този начин ще помогнем на тези около нас и светът ни ще стане по-добро място за живеене. Подкрепата, любовта и доброта са смисълът на човешкото съществуване. Нека да бъдем силни и да вярваме, че всичко ще се случи, стига да се борим докрай за него. Нека всеки да намери силата в себе си и да я използва за добри дела. Нека всеки да намери своя път и да достигне до целта си.

Силата на човешкия дух може да покорява върхове. Бъдещето ни се чертае от самите нас, а съдбата просто ни подлага на изпитания. Може би иска и тя да знае дали ще се справим...

Даяна Пенкова 12в

Коледно меню Пълнена тиква с плодове

Ако искате да предложите нещо по-нетипично на роднини и приятели, ето ви тази рецепта за пълнена тиква с плодове, която със сигурност ще впечатли всички. Ще са ви нужни:

- тиква - 1 бр. малка
- дюля - 1 бр.
- ябълки - 1 бр.
- сушени плодове - микс /сини сливи, сушени кайсии, стафида, фурми/
- орехи - 1 ч.ч. натрошени
- ром - 1 есенция
- локум - кутийка
- мед - 3 с.л.
- захар - 2 с.л.
- вода - 1/2 ч.ч.

А ето и как се приготвя:

Измива се тиквата, отрязва се горната ѝ част. Почиства се от семките и се измива отвътре. Сушените плодове, нарязаният локум на парчета, нарязаните ябълка и дюля и всички останали съставки се объркват в купа и се оставят 10 мин. Слага се всичко в тиквата, долива се водичката и се затваря с капачето. Увива се с фолио, за да не прегори. Пече на силна фурна около 200 градуса до омекване - около два часа и половина и вашата пълнена тиква е готова.

Успех на всички, които ще опитат да я приготвят! И приятен коледен апетит!

Късмети: Илияна Алексиева 12б

Зина Махмудова 11б

Коледа по света

Любопитно

Германците измайсторили първата изкуствена елха, която била направена от оцветени гъши пера.

Най-високата елха, украсявана някога, е 221 метра и е вписана в книгата на „Рекордите на Гинес“.

Традиционните три цвята на Коледа са зелено, червено и златно. Зеленият цвят е символ на живота, червеният символизира кръвта на Исус, а златният – светлината.

Най-големият коледен чорап в света е дълъг почти 33 метра и широк 15м. Бил направен от Обществото на децата в Лондон на 14 декември 2007 година.

Боливийци празнуват Misa del Gallo (Почитане на петела). Те смятат, че петелът е първото животно, което е оповестило, че Исус е роден.

В Полша на Коледа се украсява с декоративни паяци и паяжини. Според тях паяк е изплел одеяло на младеца.

Около 30-35 милиона живи коледни елхи се продават всяка година по света.

В Германия се вярва, че на Коледната вечер най-чистосърдечните могат да чуят домашните си любимци да говорят.

Първите играчки за елхата били ябълки.

Коледните лампички били измислени от Едуард Дхонсън през 1882 година в САЩ.

Предпазна маска за душата

Празници по време на пандемия

Всекидневните ни навици се промениха. Почти всички наши хобита и любими занимания са трудни или невъзможни за изпълнение... Не можем да излезем с приятели или семейството си на кино, заведение или ресторант. Не можем да отидем на училище заедно със съучениците си. А ако решим да спортуваме - всички места, където можем да поработим за фигурата и здравето си, са затворени. Да носим маска, да спазваме дистанция, да не излизаме често, да не ходим в хранителните магазини от толкова до толкова часа... Да, ще се предпазим и трябва да го правим. Но заедно с ползите от тези мерки идват и недостатъците – намалена физическа активност, липса на социални контакти „очи в очи“.

Предлагам ви най-доброто средство за психологически баланс и здраве. Ежедневни разходки и малки зимни екскурзии. Отидете с колело или пеш на разходка в парк Кайлъка, поседнете в кварталните градинки. Открийте красотата на нашия град в отворените му пространства. Сега е време да се вгледате и как изглеждат историческите паметници и доколко нашата небрежност е оставила отпечатъците си по тях. Да снимате, да ни изпратите сигнали, а и да почистите сами или с приятели. Не забравяйте да се облечете топло, вземете си парче от коледната баница и си осигурете приятна компания. Поспрате до „Свети Георги Победоносец“, построен в памет на православните войници, загинали при Обсадата на Плевен през 1877 - 1878 година, останките на много от които са погребани в криптата на параклиса. Минете през Градската градина, дано да има много сняг, и продължете към Панорамата. Пътят е стръмен и ще се отрази добре на вашето здраве.

И не забравяйте да си вземете предпазната маска – може да решите да влезете в някоя книжарница! Те са отворени и достъпни!

Людмила Венциславова 10а

Коледен репортаж от мястото на събитието

Среща на върха

Всичко в този текст се основава на истински факти за различни култури, за техните вярвания и традиции. Знаете колко почитан празник е Коледа по света - винаги досега сме ви разказвали как празнуват другите. Този път акцентът е не върху трапезните им навици, а върху традициите – и то в забавен вид. Дано да ви предизвикаме да научите повече и така да оцените смисъла на този ден.

Няколко века напред в бъдещето... Репортерът прекрачи огромните стъклени порти. Ръцете му трепереха толкова силно не от студа навън, а от притеснение. Все пак той беше избраният да присъства на срещата на Коледни легенди.

Ежегодно на Бъдни вечер те провеждаха среща, за да обсъдят как ще подхождат този път, какви са доходите им, има ли спад в писмата на децата и т.н. Този път обаче светът бе поканен да отрази събитието чрез един представител на медиите и придружаваш го оператор. Това беше нещо нечувано досега. Грандиозно събитие, на което репортерът имаше великолепен шанс да присъства. Затова той знаеше, че трябва да се стегне. Пое си дълбоко дъх, извади микрофона, овладя треперенето и погледна сериозно. Разбира се, придружено с лека усмивка, защото все пак отразяваше хубаво събитие и зрителите трябваше да останат доволни.

- Добър вечер - заговори младият новинар, - говоря директно от центъра на Дядо Коледа в Лапландия. Тази година е решено това място да приюти най-големите коледни легенди. Сега ще ви покажем няколко кадри, преди да поговорим и със самия Дядо Коледа. Приятно гледане!

Операторът започна да снима прекрасната зала на преддверието, докато репортерът въздъхна успокоен - първите няколко стъпки преминаха като по учебник. Сега обаче предстоеше страшната част.

Репортерът се завъртя на пети и се подготви. Изтупа скъпия си кариран костюм и отново прикрепи усмивката на лицето си. След това се запъти директно към сърцето на коледния дом. Тръгна направо и плъзгащи се върти се разтвориха пред очите му, разкривайки невероятната гледка на работилницата на митичния Дядо Коледа.

Е, репортерът, честно казано, не го намираше за толкова митичен вече, защото стоеше точно пред него и го виждаше в целия му блясък. Дебелият белобрад старец си беше напълно истински и дори гласът му беше точно като по филмите. Той нареждаше на Снежанка, а тя записваше и от време на време му даваше отчет.

- Елфите работят с нужното темпо, нали?

- Да – отвърна му Снежанка кротко.

- А относно събирането, всички ли пристигнаха? – повдигна следващото в дневния ред Добрият старец.

- Разбира се, освен обичайната промяна на нашата италианка.

- Значи Бефана отново се е забавила заради разнасяне на захарни въглени?

- Да, но и тя дойде сега. Всички вече са тук, а ето го и репортерът.

Дядо Коледа се обърна към него и го въведе в залата, в която се бяха населили всички коледни легенди:

- Здравей, представителю на света, заповядай на нашето невероятно събитие. Ние ще започнем, а въпросите – после.

- Скъпи мои колеги, радвам се да ви видя за поредна година – живи, здрави и все още съществуващи – започна Дядо Коледа. - Нека открием нашата сбирка. Някой има ли да казва нещо, или ще действаме директно по дневния ред?

- Това е дискриминация. Трябваше да помислиш сериозно по въпроса за местоположението на базата си. Не можеш да сърфираш до тук – оплака се мъж на средна възраст със загар, коледна шапка, слънчеви очила и облечен единствено с червен бански костюм.

- Тук не е Австралия, драги, не се ли научи най-накрая. Това, че ти живееш в колиба на плажа, не означава, че аз мога да понеса теглото на цялата си продукция само с няколко декара земя и малко топли вълни. И не можеш да се оплакваш, позволих ти да си вземеш кенгуруто.

- То ми е бизнес партньор, делим една територия – гордо обяви австралийският Добър дядо. По-скоро чичо.

- Добре, ако никой друг няма какво да каже, започваме. Снежанке, готова ли си за писане?

Тя беше седнала пред модерен лаптоп и само му кимна с мека усмивка. Доволен от това, че се представя добре с организацията, домакинят сложи още по-топла усмивка на устата си и отново заговори:

- Кой иска да се отчете първи? Свети Никола? Тук ли си?

- Тук съм, разбира се, тук съм, приятно! – обади се загръбнал глас някъде из залата. След известно време пъргав здравеняк се добра до Дядо Коледа и зае мястото си пред делегацията. Той представляваше побелял старец с прикрита, но достатъчно видна, татуировка на рамото си, изобразяваща котва. Дрехите му бяха мокри и от брадата му капеше морска пяна. Това нямаше да е друг освен гръцкият прототип на добрия дядо.

- Кажете сега, Свети Никола, как мина подготовката за твоя празник?

- Всичко тече по план. Няколко кораба се обърнаха, което силно ме натъжи, все пак съм покровител на моряците най-вече. Всичко друго върви по план. Знаеш ги, моите хора са силно религиозни и много добре се справят със задачите си – Дървото на Христос бе отрязано и приготвено в домовете, всички камини са изчистени и чакат само моето присъствие. Днес някои хора си гадаят с клонки, други приготвиха вече зелените сърми, свинското е зачеркнато в списъка, всичко е готово. Очертава се доста успешен празник.

След като Свети Никола приключи с обясненията си и Дядо Коледа му каза, че се радва за него, той извика някое странно име.

- Тук съм – отвърна му ангел, правейки си път до почетното място за даването на отчет. Това бяха германските ангели. Из тълпата се разнесе шушукане, присъстващите бяха учудени, че тази година са пратили само един - обикновено пращаха трима.

- Здравей, драги, кажи сега как върви в Германия?

- На шести декември всичко премина по реда си – заобяснява строго ангелът. – Децата оставиха обувките пред домовете си, ние ги напълнихме със сладки, а съответно и със съчки при непослушните. Единственото неприятно беше, че на тазгодишния празник не се спазва традицията за обикаляне в бели дрехи за здраве и късмет. Все по-малко хора спазват традициите, повечето преминаха под твоята юрисдикция тази година.

- Разбирам те и съжалявам, но знаеш, че в света вече съм глобално явление. Все повече и повече хора предпочитат да разчитат на модерния, съвременния Дядо Коледа, а не на традициите. Но спокойно, поне не се очертава изчезването ви – потупа го по рамото старецът.

- Да, все още има хора, които следват традициите и вярват, че слизат да ги посетим. Относно утрешния ден всичко е готово за действие. Твоят терен също е подготвен.

- Благодаря ти много, синко – усмихна му се Дядото и повика следващия.

Ангелът се оттегли, а на неговото място се настани госпожа със стилна забрадка, мила усмивка, но грозновато лице. В ръцете си държеше метла и кошница сладкиши.

- Бефана, Бефана – възкликна Дядо Коледа. – В крак с модата, както винаги. Подочух обаче, че отново си закъсняла.

- Нали знаеш, слуховите са си слухове – отвърна му тя и двамата се разсмяха по характерния си за тях начин.

- Е, как е в Италия?

- Осемдневното предварително празненство вече е започнало. Запомнила съм всичките си добри и лоши деца, но тази година няма нищо по-интересно от това. Подготвям се за шести януари, когато ще летя с метлата насам-натам и ще разнасям големите подаръци. Купих си нова механична метла, за да може тя да смогва на голямото тегло. Само трябва да си я омагьосам и ще бъде готова за действие. А тази кошница със сладки е за теб, все пак трябва да има награда и за този, който награждава света, нали така?

Италианската магьосница му намигна и остави кошницата си на бюрото до Снежанка. Двете жени си размениха зловни погледи, а след това Бефана се оттегли.

- Свети Николаус, яви ми се тук, друже! – повика водещият на вечерта.

- Идвам, идвам – дотътри се и още

един Дядо Коледа. Той винаги поддържаше скандален вид – бели костюми, тъмни очила, които никак не подхождаха на червената му шапка, дългата брада или отпуснатото, напирало да скъса копчетата, коремче.

- Как вървят холандските дела?

- Как да вървят. Както винаги. Акостирах още ноември месец на бреговете на страната, а сега си чакам. Белият ми кон е подготвен, утре го яхвам и започва празненството. Всички обичат парада и нищо не застарява поста ми.

- Но ще има застрашаване на коня ти, ако не отслабнеш - понесе се вик от тълпата, последван от бурен смях.

Щом делегацията се укроти, Дядо Коледа заяви:

- Е, посмяхте се хубаво, сега да продължим. Финландци отидоха ли на сауна, както подобава.

- Да, претърпяха своето обичайно пречистване и сега са готови да посрещнат празника ми - обади се финландският Дядо Коледа със странен зелен костюм и сплетена брада.

- Радвам се в такъв случай. Нисе, ами ти погоди ли на гражданите на Дания обичайните предколедни номера.

- Както винаги, да – обади се дребно елфче с фермерска униформа. Все пак живееше по таваните на ферми, може би бе решил да е тематичен тази година. - Крих им „вълшебния бадем“ достатъчно дълго, че да си помислят за невъзможно да направят оризовия си пудинг за празника. Но накрая им го върнах. Всичко върви добре, а теренът е подготвен за теб утре.

Дядо Коледа кимна с признателно лице.

- Чешката Коледа?

Мъж, нарамил златно въже, с един ангел и един дявол на раменете си, се обади:

- Момичетата вече си гадаха на черешови клонки на четвърти. Поставиха ги във вода и на доста от тях цветчетата им разцъфнаха. Значи догодина ще бъде успешно и в семейния живот - много ще си намерят съпрузи, а аз ще имам още клиенти, на които да упражнявам куриерските си услуги. Ще бъде добре за бизнеса. А утре съм подготвен за прословутото си слизане от небето по златното въже. Ето го тук, в изправност и готово за употреба.

- Това да се чува. Дядо Мраз, тук ли е Дядо Мраз?

- Как да не съм? – отговори старец с дълга бяла права брада и син костюм, покрит със скреж. До него седеше внучката му – Снежанка.

- Как върви в Русия, старче?

- Това, че съм хилядолетия по-древен, не ти дава правото да ме наричаш старче – засмя се топло той. – Добре върви, дванадесетте ястия са сложени на масата, апостолите са доволни от това и ще мога безпроблемно да извърша всичките си задачи. Разнасянето на подаръци тази година ще пожъне успех. Само

Бабушка малко пречи на тези планове.

- Бабушке, не разбра ли след толкова векове, че просто изпуснахме Витлеемската звезда, спри да търсиш Христос във всеки дом, в който има новородено. Зле е за имиджа ни, притесняваш децата – обясни италианската магьосница надменно.

- Ти на мен недей да ми говориш за тези неща. Аз поне съм честна и го правя открито, а ти тайно, като някаква страхливка, също проверяваш всеки дом, който ти попадне – отвърна хапливо Бабушка, спирайки от плете своите прословути терлички.

- Момичета, момичета, няма нужда от спорове, никой от нас не е перфектен – опита да потуши страстите Дядо Коледа. – Помните ли когато шведският Дядо Коледа пробва да излъпни традициите и както подobaва се облече като гном, излезе от мазето на едно момиченце и тръгна да й дава подаръка, но тя го подгони с една вила. Беше толкова комична ситуация. Като в добрите стари времена на Средновековието.

Всички се разсмяха при спомена за ситуацията, а после запазиха минута мълчание в чест на шведския Дядо Коледа, който бе изчезнал преди около век. Това се случва, когато хората спрат да вярват и да спазват традициите.

- Добре, поговорихме хубаво. Време е за почивката, а след това ще продължим с испанския Навидад, защото ми е интересно дали някоя и друга свещена крава отново не е нападнала танцьорките ви на хота.

Испанският Дядо Коледа простена в неодобрение:

- Това си е световен проблем, ще причини криза! Хотата си е характерен танц и по улиците трябва да има шоу, но пък и кравите са велик образ. Нали моите хора вярват, че в яслите Исус го е топлел дъхът на крава и затова толкова я почитат. Не мога да ги накарам да се откажат от нея...

- Спокойно, друже, ще потърсим решение на този проблем след почивката. Свободни сте, а масата с храната ви очаква в съседната зала. Репортерът беше като замаян от всички тези образи. В момента се чудеше защо бяха избрали него? Дали задачата му всъщност беше толкова важна, или просто другите ги бе хванало страх да дойдат на подобно събитие.

Той въздъхна шумно и се обърна към камерата:

- Драги зрители, надявам се сме ви държали под напрежение. Чухте толкова много за традициите в различни страни, но най-важно е – всичко се случва, Добрият старец съществува и мисли за нас. Затова се усмихнете, вземете си пуканки и се подгответе за продължение само след рекламите по Световната новинарска телевизия.

Идеи за една незабравима

КОЛЕДА

● Направи си сам:

За любителите на канелата имам нещо много подходящо.

Предлагам ви да си изработим играчки за елха от домашно направени канелени сладки, но освен да си изработим играчките, трябва да си опечем и сладките.

Нека да започваме с готвенето.

Ще са ни необходими следните продукти за бисквитките:

- 200 г масло
- половин чаена чаша захар
- 1 супена лъжица мед
- 350 г бяло брашно
- 1 супена лъжица сода
- 8 супени лъжици канела
- 1 яйце

За декорацията ще ни трябват:

- 2 супени лъжици пудра захар
- 1 лимон
- сребърни перлички или други захарни украси, каквито ви харесват
- формички за сладки
- клетка за зъби
- панделки

Вземете си също и дълбока купа, бъркалка, тава за печене и хартия за печене, както и точилка.

За да е още по-забавно, поканете някой член от семейството да се включи. Защото нали магията на Коледата е в това да бъдем заедно.

Сложете маслото в купата, но преди това го оставете на стайна температура, за да омекне. Добавете захарта и меда. Бъркайте в продължение на 5 минути, за да се получи глъдък крем. После добавете и яйцето и съвсем леко разбъркайте. Добавете брашното, содата и канелата. Ще получим тесто, което трябва да омесим. Идва забавната част. Ще се поизцапаме. Тестото се омесва с ръце. Готово е, когато спре да лепне. Оставете го в хладилника за поне час, за да се справим по-лесно с отрязването на бисквитките.

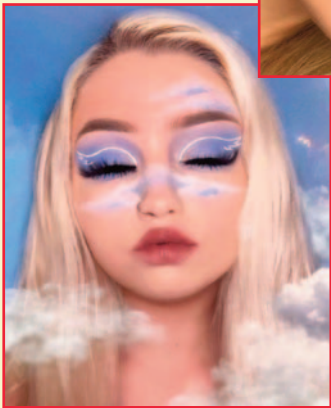
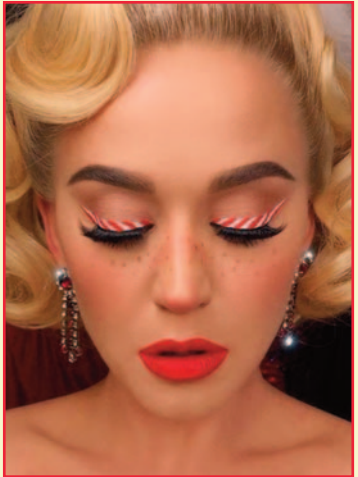
Ред е на глазура. Изсипвате пудрата захар в купа, добавяте сока на един лимон и бъркате до получаване на крем.

След като направите глазура, извадете тестото. Махнете го от купата и го разточете на масата с помощта на точилката. След като тестото е добре разточено, вземете формичките и направете сладките. Наредете ги в това, на която предварително сте постлали хартия за печене, и ги сложете в печката за около 15 минути на 180 градуса. Но преди това направете дупка на всяка сладка, като използвате клетка за зъби. Не ги вадете веднага от фурната, а изчакайте да изстинат. Глазура се слага на изстинали бисквитки. Украсете, творете, забавлявайте се. След като сте готови с украсяването, вземете панделките, прекарайте по една панделка през дупката на всяка една бисквитка. И това е! Готови сме. Създадохме си както вкусни, така и красиви играчки за елха.

● Коледен маникюр:

● Коледни прически:

● Неща, които непременно да направите този декември:

- Прекарвайте време със семейството си.
- Украсете елхата и цялата си къща, за да си докарате коледно настроение.
- Разхождайте се на места, които са украсени, за да може да усетите коледната магия.
- Направете си коледни сладки или пък друг вид лакомства.
- Изработете, купете или поръчайте подаръци за най-близките си хора.
- Бъдете нечий таен Дядо Коледа.
- Изберете подходящи коледни песни.
- Гледайте по един коледен филм с близките си всяка вечер. Забавлявайте се.
- Направете добро тази Коледа.
- Напишете писмо до Дядо Коледа.
- Прочете някоя хубава коледна книга.
- Направете си коледно парти. Играйте игри с приятелите си.
- Да се надяваме тази Коледа да има малко сняг, за да може да се позабавляваме навън. Направете снежен човек, организирайте си бой със снежни топки, пързалайте се.
- Купете си или защо пък да не си изработите еднакви със семейството си пуловери. Облечете ги и си направете забавни коледни снимки.
- Изработете заедно с приятелите си джиджифилова къщичка.
- Оставете сладки и мляко за Дядо Коледа на Бъдни вечер.
- Добра идея е да си направите пижамено парти. Облечете еднакви коледни пижамки, донесете сладки, купете лакомства, изберете хубав филм и прекарайте една хубава вечер.
- Направете си коледно караоке.
- Изработете си играчки и орнаменти за елхата.
- Започнете да планирате целите си за 2021.
- Измислете си истории с Дядо Коледа.
- Пийте по чаша горещ шоколад всяка вечер с близките си и си разкажайте истории.
- Измислете интересно меню за Коледа.

● Идеи за коледни подаръци:

- Различни видове лакомства – шоколади, бонбони, близалки, шоколадови календари;
- Домашно изпечени сладки;
- Коледни чорапки;
- Коледна пижама;
- Планер за 2021;
- Различни видове козметика;
- Хубава книга;
- Персонална чаша за кафе;
- Домашни пантофки;
- Коледен пуловер;
- Кутия, която да напълниш с различни неща – лакомства или пък джунджурийки;
- Всякакъв вид коледна декорация;
- Бижу.

● Коледен грим:

Екипът на вестника ви пожелава една вълшебна Коледа, изпълнена с любов, хубави емоции и усмивки. Бъдете здрави и се пазете! Надяваме се поне малко да сме помогнали да превърнете тази малко по-различна Коледа в най-хубавата досега!

Страницата подготви:

Илияна Алексиева 126

Забавна Коледа

Коледен хороскоп

Какво мислят звездите за навигите ни около Коледните празници?

Овенът: Ще е този, който с готовност ще се преоблече като Дядо Коледа само за да покаже невероятните си умения в катеренето по стената и спускане в комина. Като приключи с това, което упорито си е наумил, и навика всички останали, които се опитат да му попречат, ще се тръшне на дивана и ще заяви, че е изморен и си очаква вечерята.

Телецът: Изцяло погълнат е от уханията на храна, приготвянето на капама с всички видове месо, няколко вида сладки, няколко вида коктейли или казано накратко – обсебил е кухнята, яде от всички подготвени продукти и със съмнение изучава готварската книга, мислейки си, че знае по-добре как се приготвят ястията.

Близнакът: Държи таблет, телефон и електронен четец и докато слуша музика и ъпдейтва статуса си във фейсбук, се чуди дали да прави снежен човек на двора.

Ракът: Посветен е на това да подреди коледната украса в дома – да сложи лампичките, елхата, да увеличи парното/климатика, за да е по-топличко (да си помечтае жално за камина), да обуе вълнените чорапи на баба и да се приготви следващата седмица да не напуска дома си.

Лъвът: Не е доволен, че къщата не е украсена с повече златиста украса и с притеснение оглежда елхата, чудейки се ще се съберат

ли всички подаръци, които си е поръчал, под нея. След това царствено се оттегля към кухнята, за да нагледа какви ги върши телецът и дали менюто от 10 степени ще отговаря на вкуса му.

Девата: От няколко часа се е изолирала, за да прави сметки колко точно подаръци, пари, буркани зимнина и други благинки се очаква да се получат от роднини и приятели за празниците, като от време на време преглежда сайтовете за колективно пазаруване за по-изгодни оферти.

Везната: Взима си дълга вана и след това прекарва няколко часа в безрезултатно колебание коя дреха ще е по-удачна за вечерта и държала ли се е добре през годината или не.

Скорпионът: На прага е на хипотермия, след като е вече няколко часа навън, изпипвайки детайлите по зарята за Коледа, Нова година и всички дни преди и след тях. Когато всичко е нагласено, за да образува кратер в земята при запалване, Скорпионът потрива доволно ръце и с плашещ пламък в очите се оттегля на топло да тормози другите.

Стрелецът: Почти е изхарчил всичките си пари, за да купи подходящи подаръци за близките си, и се сеща, че може да купи още малко белгийски шоколади за раздаване на съседите. Хвърля в количката още няколко плюшени

мечета за всеки случай и тананикайки си коледни шансони, излиза от магазина и се отправя към дома.

Козирогът: На Северния полюс е при Дядо Коледа, защото никой друг освен него не може да определи по-добре кое дете е било послушно и кое - не. Докато отмята чевърсто задачите, отрязва коледния бонус на джуджетата и се замисля загрижено колко лампички са включени в момента в дома му на дневна вместо на нощна тарифа.

Водолеят: Отдал се е на писане на книга за коледните обичаи по целия свят, след което си задава въпроса нужна ли е изобщо Коледа и какво ли правят в Африка по това време на годината. След което оставя пръснати листата си с писания по земята, отива да помага за снежния човек на Близнака.

Рибата: Събужда се след дълга дрямка с чувство на лека празнична депресия, замисля се откъде идва това усещане, после решава, че няма значение - важното е да му се наслаждава по-дълго. След което бавно се отправя към останалите зодии около масата, като пътем събира писанията на Водолея, зачита ги и си остава в тях.

Людмила Венциславова 10а

Смах в класната стая

Започва годината и учителят се интересува:

- Колко от вас ще ходят на ДЗИ по моя предмет?

- Е, ми всички ще ходим на РЗИ!

- Как завършва животът на Сократ?

- Със смърт - отговаря ученик.

Изпитват ученичка и тя разказва: „...елините са владели Средиземноморието, защото са били добри корабкрушеници...”

По време на дистанционно обучение ученик постоянно влиза и излиза от виртуалната класна стая. Оплаква се:

Оф, тоя компютър само ме изхвърля!

Учителят:

Ми изхвърли го и ти!

Учителят пита:

- Имало ли е диктатори в Древна Елада?

- Ми да...

- Кой, дай пример.

- Ми Аристотел...

Решават задачи след задачи. Ученик:

- Ей, господине. Айде спрете малко, починете си!

- Няма почивка, аз не съм изморен.

- Айде, че да не починем ние...

По литература:

- Ученици, какъв е жанрът на това стихотворение?

- Поезия - се обажда някой.

Учителят:

- Добре, вие само тоя Александър Велики знаете. Кой е бил Александър Велики?

- Ми, владетел на Република Македония.

- Да бе!...А защо да не е Република Северна Македония?!

- Кажете едно число между 1 и 11 - казва учител на ученик.

- Ами те любимите ми числа са 3 и 4, ...значи 9.

Нов урок по математика. Никой нищо не разбира. Учителят обяснява за втори път:

- Сега разбирате?

- Ах, недейте само обръща на руски, че и от това не разбираме!

Зина Махмудова 11б

Редакционен екип

Християна Тасева, Синтия Чалъкова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Илиана Алексиева, Зина Махмудова, Людмила Венциславова, Божидара Павлова, Албена Методиева, Ана-Мария Христова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактор-консултант – Радинка Иванова
гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 12.12.2020г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен

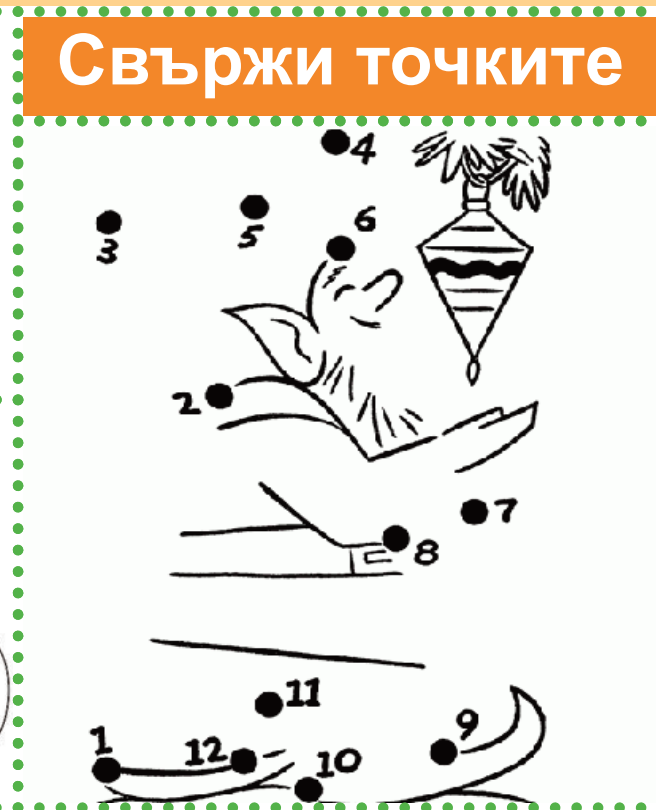
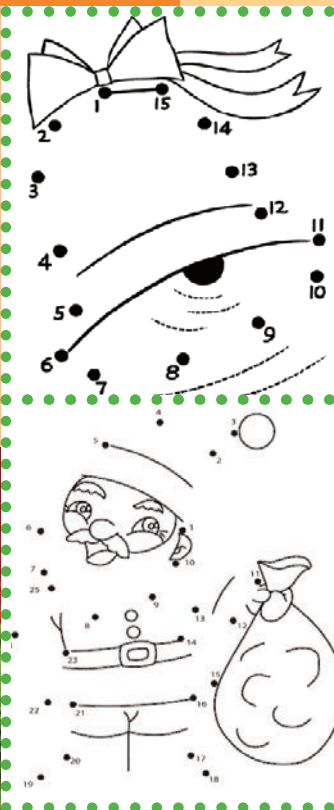
Хартия: www.ema-bg.com

Предпечат: FFDprepress.com

Печат: FFDprint.com

Тираж: 1000

Език мой - враг мой Къде е грешката?

Редакционният екип и
ръководството на СУ „Иван
Вазов“ ви честитят новата
година и ви пожелават успехи!

2021

Януари						
П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Февруари						
П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

Март						
П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Април						
П	В	С	Ч	П	С	Н
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Май						
П	В	С	Ч	П	С	Н
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Юни						
П	В	С	Ч	П	С	Н
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Юли						
П	В	С	Ч	П	С	Н
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Август						
П	В	С	Ч	П	С	Н
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Септември						
П	В	С	Ч	П	С	Н
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Октомври						
П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Ноември						
П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Декември						
П	В	С	Ч	П	С	Н
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		